

**ΤΟΙΣ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΣ
ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΟΙΣ ΥΠΕΡΟΡΙΟΙΣ ΡΩΣΟΙΣ ΡΑΣΟΦΟΡΟΙΣ ΣΥΝ ΤΟΙΣ
ΔΟΥΥΦΟΡΟΙΣ ΑΥΤΩΝ**

«ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΔΙΑΣΠΟΡΑΣ»

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΜΕΤΑΞΑΚΗΣ ΑΠΟΦΑΙΝΟΜΕΝΟΣ

**Η ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΩΣ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΩΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΘΡΟΝΟΥ ΠΡΕΣΒΥΓΕΝΟΥΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΕΝ ΕΤΕΙ 1920 ΙΔΡΥΘΕΙΣΗΣ ΕΝ
ΣΕΡΒΙΑ ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΗΣ «ΥΠΕΡΟΡΙΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΡΩΣΙΚΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»**

Το εξιδιασμένης πανορθόδοξου εκκλησιολογικής και κανονικής σημασίας ιστορικό - εκκλησιαστικό, Πατριαρχικό και Συνοδικό κείμενο του Δευτερόθρονου, Παλαιφάτου και Πρεσβυγενούς Πατριαρχείου Αλεξανδρείας, το οποίο απέστειλε εν έτει 1927 ο από Οικουμενικός Πατριάρχης (1921-1923) αοίδιμος Πατριάρχης Αλεξανδρείας Μελέτιος Β΄ Μεταξάκης (1926-1935) προς τον αοίδιμο Μητροπολίτη Κιέβου Αντώνιο (1863-1936) και τους συν αυτώ Ρώσους Αρχιερείς αναιρώντας με ακραιφνώς ορθόδοξα εκκλησιολογικά και κανονικά κριτήρια την αντικανονική και αντιεκκλησιολογική συγκρότηση και δράση της αυτοαποκαλούμενης «Υπερορίου Ορθοδόξου Ρωσικής Εκκλησίας» στο χώρο της «Ορθοδόξου Διασποράς», η οποία σύμφωνα με τον ΚΗ΄ (28) Κανόνα της Δ΄ εν Χαλκηδόνι Οικουμενικής Συνόδου (451 μ.Χ.) διαποιμαίνεται προνομιακώς υπό του Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Η επισταμένη και ενδεδεγμένη μελέτη των ιστορικών εκκλησιαστικών κειμένων ιδιάζουσας εκκλησιολογικής και κανονικής σημασίας και αξίας για την ευταξία, ευστάθεια και ειρηνική συναρμονία των κατά τόπους ανά την οικουμενική Ορθοδόξων Εκκλησιών, εν τέλει για την έργους και ουχί μόνον ανουσίους λόγους επίτευξη και πραγμάτωση της θείας εντολής ευλογημένης Πανορθόδοξου Ενότητας, τα οποία συνετάχθησαν θεία εμπνεύσει από τις Αγίες και Ιερές Συνόδους των Ελληνορθοδόξων Παλαιφάτων και Πρεσβυγενών Πατριαρχείων της καθ' ημάς Ανατολής ή από τους ιδίους τους αοιδίμους Προκαθημένους αυτών, αποδεικνύουν ότι αυτά τα μιάς άλλης ιστορικής περιόδου άκρως τεκμηριωμένα εκκλησιολογικά και κανονιολογικά θεόπνευστα κείμενα αποτελούν διαχρονικώς και μέχρι σήμερα οδοδείκτες Ορθοδοξίας και Ορθοπραξίας έναντι παντός ασεβούς και δυσεβούς αντιεκκλησιολογικώς και αντικανονικώς δρώντος ένεκα κρατικής δυνάμεως, οικονομικής ισχύος ή πληθυσμιακής υπεροχής, όπως ακριβώς συμβαίνει διαχρονικώς με τους εκάστοτε εν Μόσχα εκκοσμικευμένους εθνοφυλετιστές ιμπεριαλιστές ρασοφόρους αυτής, οι οποίοι τυφλωμένοι από το ακόρεστο εφήμερο εωσφορικό πάθος της κοσμικής εξουσίας, του νοσηρού βατικανείου παποκαισαρικού φρονήματος για παγκόσμια εκκλησιαστική δύναμη, εξουσία και καταδυνάστευση επί του Ορθοδόξου κόσμου, της μωράς αριθμολαγνείας ή αριθμοπληξίας και φυσικά του καρκινωματικού πολυμεταστατικού, επάρατου και καταδικασθέντος ως αίρεση

εθνοφυλετισμού (φυλετισμού) στο πάντιμο και καθαγιασμένο Σώμα της Αγίας Ορθοδοξίας.

Τα παραδεδομένα ως ιερά παρακαταθήκη ιστορικά εκκλησιολογικά και κανονιολογικά κείμενα των Αγιοτάτων και Ιερωτάτων Συνοδικών Σωμάτων των Παλαιφάτων Πρεσβυγενών της καθ' ημάς Ανατολής Ελληνορθόξων Πατριαρχείων αποδεικνύουν και μία έτι ισχυροτέρα αλήθεια, ότι δηλαδή οι αοίδιμοι μιάς άλλης ιστορική περιόδου και εποχής Προκαθημένοι αυτών αποφαίνονται επί τη βάσει της ακραιφνούς και απαραχαράκτου εκκλησιολογικής και κανονικής διδασκαλίας της Ορθόδοξου Εκκλησίας καθώς και επί τη απαραβιάστω και αμεταθέτω βάσει των ορίων και όρων «*α έθεντο οι Πατέρες ημών εν ταις Αγίαις και Ιεραίς Οικουμενικαίς Συνόδοις*», άνευ διπλωματικών δήθεν εξισοροπιστικών λεκτικών περιφραστικών περιστροφών και εθελότυφλης αποφυγής αναλήψεως των ιστορικών εκκλησιαστικών ευθυνών τους έναντι της αληθείας και του δικαίου, μη υπολογίζοντες συμφεροντολογικώς και ιδιοτελώς εάν τυχόν παραπικράνουν, δικαίως και λυσιτελώς, τους εκάστοτε μεγαλοϊδεατιστές εθνοφυλετιστές και παποκαισαρικώς δρώντες Προκαθημένους και λοιπούς ρασοφόρους της τοπικής Ορθόδοξου εν Ρωσία Εκκλησίας. Περί δε των γε νυν εχόντων διορθοδόξων ακανθωδών εκκλησιαστικών ζητημάτων και της επ' αυτών εν γένει επαμφοτερίζουσας στάσεως και συμπεριφοράς των κατά τόπους Ορθόδοξων Προκαθημένων προσήκει η των Λατίνων λίαν σοφή και διαχρονικώς επίκαιρη φράση: «*O tempora o mores*» (ω καιροί, ω ήθη), και ο έχων νουν νοείν νοεΐτω...ειδικώς μάλιστα εάν ληφθούν υπ' υπόψιν και κριθούν τα όσα αντιεκκλησιολογικά και αντικανονικά διατυπώνονται - φυσικά καθ' υπόδειξιν των εν Μόσχα εκκλησιαστικών ηγητόρων - εναντίον της Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας ένεκα της υπ' Αυτής χορηγήσεως του αυτοκεφάλου εκκλησιαστικού διοικητικού καθεστώτος στην θυγατέρα Ορθόδοξη εν Ουκρανία Εκκλησία, από ρασοφόρα πρόσωπα των τοπικών Ορθόδοξων Εκκλησιών της Αντιοχείας, της Σερβίας, της Πολωνίας, της Τσεχοσλοβακίας κ.ά. Φευ...τα επαίσχυντα ρούβλια του Κρεμλίνου και ίσως το κοινό εθνοφυλετικό σλαβικό αίμα οδήγησαν στην παταγώδη πτώση των προσωπειών και στην πλήρη αποκάλυψη των αφιλαδέλφων προσώπων...ω καιροί, ω ήθη...

Έναντι όμως της πολλάκις εξοφθάλμως διαπιστωθείσης επαμφοτερίζουσας στάσεως των λοιπών Προκαθημένων των Ορθόδοξων κατά τόπους Εκκλησιών επί των κατά καιρούς και περιστάσεις φλεγόντων και κεφαλαιώδους σημασίας διορθοδόξων εκκλησιαστικών ζητημάτων ένεκα ιδιοτελούς προσκαίρου συμφερόντος ή κακώς νοουμένης φιλαδέλφου αγάπης ίσταται αμεταθέτως και αστασιάστως, ακλονήτως και ανυποχωρήτως, ασυμβιβάστως και αφόβως, η πανορθόδοξη κηδεμονική πρόνοια και μέριμνα, το αδαπάνητο σταυρικό ιερώτατο χρέος και το απαραμειώτως αδιαπραγμάτευτο προνόμιο της Πρωτοκλήτου, Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου πολυμαρτυρικώς καθηγιασμένης Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, όπως ειδικότερα συμβαίνει και με την κανονική και ορθόδοξως εκκλησιαστική «Οικονομία» των ζητημάτων λυσιτελούς διαποιμάνσεως της λεγομένης Ορθόδοξου Διασποράς, η οποία αποτελεί «*sine qua non*» λίαν αναγκαίο όρο και ζωτικής σημασίας προϋπόθεση για την πανορθόδοξη ενότητα, την ευταξία των διορθοδόξων εκκλησιαστικών σχέσεων και την ευστάθεια των κατά τόπους Ορθόδοξων Εκκλησιών.

Ιχνηλατούντες ιστορικά το όλο χρονικό της παρουσίας και εκκλησιαστικής πορείας των Ορθοδόξων Παροικιών Ρωσικής Παραδόσεως στην Δυτική Ευρώπη, οι οποίες αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της λεγομένης Ορθόδοξου Διασποράς, αναγόμεθα στην εν έτει 1917 συντελεσθείσα πολιτική καθεστωτική αλλαγή, η οποία εδραιώθηκε στην άλλοτε τσαρική Ρωσία όταν απεκράτησαν οι Μπολσεβίκοι και περισσότεροι του ενός εκατομμυρίου Ρώσοι, εκόντες - άκοντες, κατέφυγαν στην Δύση, οπότε απετέλεσαν ένα αξιοσημείωτο και υπολογίσιμο πληθυσμιακά Ορθόδοξο ποίμνιο της λεγομένης Ορθόδοξου Διασποράς, η οποία σύμφωνα με τον σαφή και ακριβή, μη αποδεχόμενο απολύτως ουδεμία αμφισβήτηση, όπως διαχρονικά ανεπιτυχώς επιχειρούν οι ιμπεριαλιστές εθνοφυλετιστές Ρώσοι εν Μόσχα ρασοφόροι, ΚΗ΄ (28) Κανόνα της Δ΄ εν Χαλκηδόνι Οικουμενικής Συνόδου (451 μ.Χ.) διοικείται εκκλησιαστικώς και κανονικώς υπό του Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Παρά το γεγονός ότι κατ' εκείνη την λίκαν δυσχείμερη ιστορική περίοδο η θυγάτηρ Ορθόδοξη εν Ρωσία Εκκλησία εδιώκετο υπό του κομμουνιστικού αθεϊστικού καθεστώτος, εντούτοις ενήργησε αντικανονικώς και αντιεκκλησιολογικώς, αφού ο προκαθήμενος αυτής, Πατριάρχης Τύχων, μη σεβόμενος το ύψιστο κανονικό προνόμιο του Αποστολικού, Πατριαρχικού και Οικουμενικού Θρόνου περί της εκκλησιαστικής διοικήσεως και διαποιμάνσεως υπ' αυτού και μόνον αυτού της λεγομένης Ορθόδοξου Διασποράς, καθοδήγησε τους Ορθόδοξους Ρώσους της Διασποράς και από το έτος 1920 επέβαλε την υπ' αυτών συγκρότηση «Υπερορίου Ορθόδοξου Ρωσικής Εκκλησίας», η οποία έχουσα όλως αντικανονική «Σύνοδο» εγκατεστάθη στο Κάρλοβιτς της Σερβίας και τελούσε υπό την προεδρία του Μητροπολίτου Χαρκόβου Αντωνίου. Αργότερα, εν έτει 1927, στην λεγομένη «Υπερόριον Ρωσικήν Εκκλησίαν» του Κάρλοβιτς επήλθε ρήξη και πλην αυτής, η οποία αυτοχαρακτηρίσθηκε ως η μόνη αληθινή Ορθόδοξη Ρωσική Εκκλησία, ιδρύθηκε η αντικανονική «Εκκλησία» των Ρωσικών εν Αμερική Παροικιών και εκείνη των Ρωσικών Ορθοδόξων Παροικιών εν Δυτική Ευρώπη με έδρα το Παρίσι και υπό τον Μητροπολίτη ευλόγιο.

Εν έτει 1927 και αφού είχε επέλθει η εσωτερική εκκλησιαστική διοικητική ρήξη της ούτως ή άλλως αντικανονικής λεγομένης «Υπερορίου Ρωσικής Εκκλησίας» του Κάρλοβιτς, ο αοίδιμος λογιώτατος και εμπειρότατος περί τα διορθόδοξα ζητήματα Πατριάρχης Αλεξανδρείας Μελέτιος Μεταξάκης (1926-1935) δεχθείς τις επιστολές και εγκυκλίους του Μητροπολίτου Κιέβου Αντωνίου και του Μητροπολίτου Ευλογίου εξήτασε μετά της περί Αυτόν Αγίας και Ιεράς Συνόδου του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας τα τιθέμενα υπό των Μητροπολίτων Αντωνίου και Ευλογίου εκκλησιολογικά - κανονικά ζητήματα και απέστειλε τεκμηριωμένη μακροσκελή απαντητική επιστολή, υπό ημερομηνία 22 Ιουνίου / 5 Ιουλίου 1927, «*Τω Ιερωτάτω Μητροπολίτη Κιέβου κ. Αντωνίω και τοις συν αυτώ Ρώσοις Αρχιερεύσιν*», στην οποία μετά λόγου αληθείας, εκκλησιολογικής και κανονικής ακριβείας, άνευ λεκτικών διπλωματικών περιστροφών, εξισορροπιστών εκφραστικών διαγραμμάτων ή περιγραμμάτων και ασαφούς επαμφοτερίζουσας εκκλησιαστικής θέσεως ή στάσεως, απεφάνθη γράφων τα κάτωθι: «...*Τας επιστολάς και εγκυκλίους της υμετέρας Ιερότητος και των περί Αυτήν Αρχιερέων εν Κάρλοβιτς... τας αναφερομένας εις την διάστασιν υμών προς τον εν Παρισίοις διαμένοντα Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ευλόγιον και τα κατ' αυτού ληφθέντα μέτρα έχοντες αφ' ενός υπ' όψει και αφ' ετέρου επιστολάς αυτού τούτου του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ευλογίου, υπό την κρίσιν ημών τιθεμένου την υπόθεσιν αυτού και άλλων δ' έτι Ρώσων Αρχιερέων επί της αυτής υποθέσεως επιστολάς,*

κατεστήσαμεν πάντα ταύτα υποκείμενον διασκέψεως εν τη περί ημάς Ιερά Συνόδω και τους θείους και Ιερούς Κανόνας κριτήριοι Θεόδοτον προ των οφθαλμών τιθέμενοι, εσπουδάσαμεν καθορίσαι τα δύο ταύτα:

α) Ποία η θέσις υμών των εν Κάρλοβιτς συνεδριαζόντων Ρώσων Αρχιερέων και ως Συνόδου διοικούσης εμφανιζομένων διά τους απανταχού της γης έξω των ορίων της Ρωσίας Ρώσους Ορθοδόξους, κρινομένη κατά τους Αποστολικούς και Συνοδικούς Κανόνας και

β) Ποία η κανονική αξία των περί του Μητροπολίτου Ευλογίου υφ' υμών ληφθεισών αποφάσεων, διοικητικών και δικαστικών. Τραγικαί αληθώς υπήρξαν αι περιστάσεις και δυσμενείς λίαν αι συνθήκαι, υφ' ας, Θεού παραχωρήσει, ευρέθη η Ρωσία Αγία του Θεού Εκκλησία από το 1919, ων ένεκα πολλοί ποιμένες αυτής, χωρισθέντες των ποιμνίων αυτών και διωκόμενοι, ευρέθησαν έξω των ορίων όχι των επαρχιών αυτών μόνον, αλλά και της Ρωσικής Εκκλησίας. Μετά τινας δε κατά τόπους σταθμεύσεις, εν οίς έσχον δείγματα αδελφικής συμπαθείας παρά των εν Χριστώ αδελφών αυτών και συμποιμένων, συνεκεντρώθησαν είτα εις Κάρλοβιτς της Γιουγκοσλαβίας, επί εδάφους της κανονικής δικαιοδοσίας του Μακαρ. Πατριάρχου της Σερβίας. Και κατ' αρχάς μεν ενεφανίσθητε υπό τύπον Αρχιερατικού Συνεδρίου, βαθμηδόν όμως εξειλίχθητε εις «Αρχιερατικήν Σύνοδον της Υπερορίου Ρωσικής Εκκλησίας».

Αλλά, αγαπητοί αδελφοί, δύναται να νοηθή Ορθόδοξος «Εκκλησία Υπερόριος», διά να έχη και Σύνοδον διοικούσαν αυτήν; Πού των κανόνων ανέγνωτε όρον «υπερόριος Εκκλησία», υφ' ην έννοιαν μεταχειρίζεσθε αυτόν; Διότι ημείς γε εκ των Κανόνων και της μακραίωνος πράξεως της Εκκλησίας γνωρίζομεν μόνον «όρια Εκκλησιών» και παραγγέλματα Πατέρων Θεοφόρων «μη μεταίρειν όρια αιώνια, α οι Πατέρες ημών έθεντο» και απειλάς Κανόνων Ιερών κατά των τολμώντων «έξω των εαυτών ορίων χειροτονίας ποιείσθαι» (Αποστολ. 35).

Και εύρηται μεν όντως εν τοίς Κανόσιν ο όρος «υπερόριος Εκκλησία», αλλά μόνον ως καταδίκη του νεωτερισμού υμών.

Ούτως εν τω 2ω Κανόνι της Β' Οικουμενικής αναγινώσκομεν: «Τους υπέρ διοίκησιν Επισκόπους ταις υπερορίοις Εκκλησίαις μη επιέναι μηδέ συγγέειν τάς Εκκλησίας... ακλήτους δε Επισκόπους υπέρ διοίκησιν μη επιβαίνειν επί χειροτονία ή τισιν άλλαις οικονομίαις εκκλησιαστικαίς...». Κατά τον Κανόνα τούτον υμείς, Αρχιερείς όντες της εν Ρωσία Εκκλησίας, κωλύεσθε επεμβήναι εις δικαιοδοσίας επισκοπικάς, κειμένας έξω των ορίων της υμετέρας εκκλησίας ως Σύνοδος Κανονική.

Ουδεμού εν τη Εκκλησιαστική Ιστορία αναφέρονται Επίσκοποι σχολάζοντες - τοιαύτη δε ακριβώς είναι κατά τους Κανόνας η θέσις όλως υμών, των εν Κάρλοβιτς ηθροισμένων Ρώσων Αρχιερέων - συγκροτηθέντες εις εκκλησιαστικήν αρχήν. Τους σχολάζοντας Επισκόπους εμποδίζει ο 16ος Κανών της Αντιοχείας επί ποινη καθαιρέσεως αντιποιηθίηναι δικαιωμάτων επισκοπικών «δίχα Συνόδου τελείας», υμείς όμως και συνοδικήν εξουσίαν εαυτοίς απενείματε... οι δε σχολάζοντες υμείς προσεγράψατε εαυτοίς συνοδικήν δικαιοδοσίαν, εκτενομένην τοπικώς επί των πέντε Ηπείρων.

Επικαλείσθε όμως, ως ακούομεν υπέρ του νεωτερισμού υμών, τον 39ον της ΣΤ Οικουμενικής, αλλ' είναι όντως υπέρ υμών;... Πρόδηλον ότι ο Κανών ζητεί περισωθήναι το αυτοκέφαλον της εν Κύπρω Εκκλησίας συνολικώς εκπατρισθείσης, τούτο δε εστι διάφορον όλως της καταστάσεως των εν Κάρλοβιτς, οίτινες ούτε ως

Σύνοδος της Ρωσίας εξεπατρίσθησαν, ούτε το σύνολον κλήρου και λαού έθεντο σκοπόν της ποιμαντορίας αυτών. Αλλ' ανεξαρτήτως της παρατηρήσεως ταύτης, εάν υπήρχε θέσις προς εφαρμογήν τους Κανόνος, έδει εφαρμοσθήναι αυτόν εν τω πνεύματι, όπερ εκπροσωπείται δι' αυτού.

Ο Πατριάρχης δηλονότι της Σερβίας ηδύνατο παραχωρήσαι τω Κιέβου Αντωνίω την Σιρμίαν ολόκληρον μετά της πρωτευούσης Κάρλοβιτς προς εγκαθίδρυσιν εν αυτή εξ αποφάσεως της Συνόδου αυτού των σχολαζόντων Ρώσων Αρχιερέων μετά των εκ Ρωσίας εξορίστων κληρικών και λαϊκών και οργανώσει αυτούς εις Σύνοδον Επαρχίας, τω Πατριάρχη Σερβίας υποκειμένην και μόνον εν τη καθορισθείση αυτή τοπική δικαιοδοσία εντός των ορίων της Σερβικής Εκκλησίας την ενέργειαν αυτής περιορίζουσιν.

Ουκ έρρωται τοίνυν, αδελφοί, κατά τους κανόνας και την πράξιν των αιώνων κρινόμενον το υμέτερον συγκρότημα και παρίσταται ανάγκη όπως διαλύσητε αυτό υμείς αυτοί, εις εκδήλωσιν σεβασμού προς το αιωνόβιον ορθόδοξον σύστημα διοικήσεως της Εκκλησίας, ούτινος σαλευομένου το παν αποβήσεται σύγχυσις και ακαταστασία και «κίνησις κεφαλής εν τοις λαοίς».

Διότι ανεχόμενοι «υπερόριον Ρωσικήν Εκκλησίαν» οφείλομεν αναγνωρίσαι ως τοιαύτην και Ελληνικήν και Ρουμανικήν και Αλβανικήν και Συριακήν και Πολωνικήν και Ουκρανικήν και Παλαιστινείαν και Αιγυπτιακήν και καθόλου τόσας υπερορίους Εκκλησίας, όσας και ενορίους, όπερ ουδείς εστιν, όστις ουκ αντιλαμβάνεται ως όλεθρον της Ορθοδοξίας.

Τούτων πάντων ένεκα επί των υμετέρων και του Ευλογίου γραμμάτων διασκεψάμενοι μετά της περί ημάς Ιεράς Συνόδου και το συμφέρον της καθόλου Εκκλησίας υπεράνω παντός προσώπου ή μερίδος τιθέμενοι, απεφάνθημεν και ανακοινούμεν υμίν τε και τω Ευλογίω τάδε:

Αον. Η υπό τον Μητροπολίτην Κιέβου Αντώνιον απαρτισθείσα εν Κάρλοβιτς και αυτοκαλουμένη «Αρχιερατική Σύνοδος της εν τω εξωτερικώ Ρωσικής Ορθοδόξου Εκκλησίας» είναι αντικανονική, ως άντικρυς αντικειμένη εις τους Αποστολικούς και Συνοδικούς Κανόνας και την Πράξιν της Εκκλησίας.

Βον. Ο Μακαριώτατος Πατριάρχης Σερβίας δικαιούται ν' αναγνωρίση τοις Ρώσοις Μητροπολίταις και Επισκόποις το δικαίωμα του διδάσκειν και ιερουργείν εντός του σερβικού εδάφους και μόνον.

Γον. Ουδεμίαν εξουσίαν έχουσι να χειροτονώσι και εγκαθιστώσιν Αρχιερείς επί των Βαρβαρικών χωρών και εν γένει εκτός της Ρωσίας εις επαρχίας, κανονικώς υπαγομένας εις το Οικουμενικόν Πατριαρχείον, ως εν Ευρώπη, ένθα υπάρχει ήδη αρχιερατική αρχή, μονίμως εγκατεστημένη.

Δον. Ουδέν δικαίωμα έχει να καλή τον Μητροπολίτην Ευλόγιον εις απολογίαν και να δικάζη ή καταδικάζη αυτόν, υπαγόμενον εις την Σύνοδον της περιφέρειας, εις ην η χώρα εκκλησιαστικώς υπάγεται.

Εον. Ο Μητροπολίτης Ευλόγιος όλως αντικανονικώς εγκατεστάθη εν Παρισίοις, ένθα άλλος Ορθόδοξος Αρχιερεύς υπήρχε νομίμως εγκατεστημένος.

ΣΤον. Ο Μητροπολίτης Ευλόγιος δεν δικαιούται να ποιμαίνη τους Ρώσους της Δυτικής Ευρώπης, διότι, κατά τα απ' αιώνων κρατούντα θέσμια, αι μεταγενεστέρας χειραφετούμεναι Εκκλησίαι περιορίζονται εις τα υπό της αρμοδίως χειραφετούσης Εκκλησίας καθοριζόμενα όρια.

Ζον. Ο Πατριάρχης Τύχων αναθέτων εις τον Μητροπολίτην Ευλόγιον την ποιμαντορίαν των Ρώσων της Δυτικής Ευρώπης, ήλθεν εις αντίφασιν προς τον ΚΗον Κανόνα της Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου, όστις ορίζει «τους εν τοις Βαρβαρικοίς Επισκόπους των προειρημένων διοικήσεων χειροτονείσθαι υπό του προειρημένου Αγιωτάτου Θρόνου της κατά Κωνσταντινούπολιν Αγιωτάτης Εκκλησίας... καθώς τοις θείοις κανόσι διηγόρευται».

Όθεν πάντες οι Ορθόδοξοι της Ευρώπης, οι έξω των ορίων των καθωρισμένων δι' εκάστην Αυτοκέφαλον Εκκλησίαν, συνεπώς και οι Ρώσοι, κανονικήν αυτών αρχήν οφείλουσι να γνωρίζωσιν μόνον τον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως και οι επίσκοποι αυτών απ' αυτού μόνον εξαρτώνται.

Και ημείς μεν ταύτα. Φωτίσειε δ' υμάς του Πνεύματος η χάρις και οδηγήσειεν εις την οδόν της εκκλησιαστικής τάξεως.

Εν Αλεξανδρεία 1927

+ ο Αλεξανδρείας εν Χω

αδελφός»

22 Ιουνίου / 5 Ιουλίου

Το ως άνω λίαν ακανθώδες ζήτημα επελύθη τελικώς υπό του Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου επί υγιών εκκλησιολογικών και κανονικών βάσεων, εν τω πλαισίω του ΚΗ΄ (28) θεμελιώδους Κανόνος της Δ΄ εν Χαλκηδόνι Οικουμενικής Συνόδου, σύμφωνα με τον οποίο η λεγομένη «Ορθόδοξη Διασπορά» διαποιμαίνεται και διοικείται εκκλησιαστικώς υπό της Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας. Έτσι, επί των ημερών της πατριαρχείας του αιιδίμου Οικουμενικού Πατριαρχίου Φωτίου Β΄ (1929-1935) το Πρωτόκλητο και Πρωτόθρονο Οικουμενικό Πατριαρχείο απεδέχθη το εν έτει 1931 υποβληθέν σχετικό αίτημα του αιιδίμου Μητροπολίτου Ευλογίου, Εξάρχου των εν τη Δυτική Ευρώπη Ρώσων Ορθοδόξων, οι οποίοι συγκροτούσαν τις Ορθόδοξες Εκκλησιαστικές Παροικίες Ρωσικής Παραδόσεως στην Ευρώπη και υπήγαγε υπό την εκκλησιαστική - κανονική δικαιοδοσία αυτού τους αδελφούς Ορθοδόξους Ρώσους της Δυτικής Ευρώπης. Από το έτος 1965 έως και το 1971, αποφάσει του αιιδίμου Οικουμενικού Πατριάρχου Αθηναγόρου Α΄ (1948-1971), η Εξαρχία των εν τη Δυτική Ευρώπη Ορθοδόξων Παροικιών Ρωσικής Παραδόσεως αφέθη ελευθέρα ως Αρχιεπισκοπή και ενανυπήχθη εν έτει 1971 υπό την εκκλησιαστική και κανονική δικαιοδοσία του Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου στο οποίο αναποσπάστως υπάγεται μέχρι και σήμερα.

Η δημοσίευση του ως άνω Πατριαρχικού και Συνοδικού κειμένου το οποίο επέχει θέση εκκλησιολογικώς τεκμηριωμένης κανονικής αποφάνσεως του παλαιφάτου Πρεσβυγενούς και Δευτερόθρονου εν Ορθοδόξοις Πατριαρχείου Αλεξανδρείας και εστάλη υπό του αιιδίμου Πατριάρχου Αλεξανδρείας Μελετίου Μεταξάκη προς τον τότε Μητροπολίτη Κιέβου Αντώνιο και «τοις συν αυτώ Ρώσοις Αρχιερεύσιν», οφείλει να αποτελεί μνημειώδη εκκλησιολογική και κανονική γραφή, ιερά παρακαταθήκη και αλάνθαστο οδοδείκτη Ορθοδοξίας και Ορθοπραξίας προς τους επιγενομένους και μέχρι σήμερα διακονούντες τις κατά τόπους Ορθόδοξες Εκκλησίες Προκαθημένους αυτών. Ως γραφή αληθείας και ασυμβιβάστου γνησίου εκκλησιαστικού φρονήματος, άνευ υποκριτικών ψευδοδιπλωματικών λεκτικών περιστροφών και μακράν εθνοφυλετισμών, ακορέστου ορέξεως για κοσμική εξουσία και πρωτοκαθεδρίες, ο αιιδίμος Πατριάρχης Αλεξανδρείας Μελέτιος Μεταξάκης,

άνευ φόβου και πάθους, εν ευθύτητι και χωρίς επαμφοτερίζουσα στάση, διακηρύττει τα αυτονόητα και η γραφή του αποτελεί κριτήριο και κανόνα, μέτρο συγκρίσεως ως προς την εν γένει εκκλησιαστική στάση και συμπεριφορά των συγχρόνων Ορθοδόξων Προκαθημένων επί των κατά καιρούς αναφουομένων ακανθωδών πανορθόδοξου σημασίας εκκλησιαστικών ζητημάτων και ο έχων νουν νοεί νοείτω...